

ปัจจัยที่สัมพันธ์กับทักษะการฟังเสียงสูงต่ำ ภาษาญี่ปุ่นของผู้เรียนชาวไทย*

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา ปัจจัยที่สัมพันธ์กับทักษะการฟังเสียงสูงต่ำภาษาญี่ปุ่นของผู้เรียนชาวไทย โดยเลือกศึกษา 1. ระดับความสามารถทางภาษาญี่ปุ่น (ระดับ JLPT) 2. ระยะเวลาการเรียนภาษาญี่ปุ่น 3. ประสบการณ์การอาศัยอยู่ในประเทศญี่ปุ่น 4. ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเสียงสูงต่ำ และ 5. การใช้กลยุทธ์การเรียนรู้เสียงสูงต่ำ เครื่องมือที่ใช้ได้แก่แบบสอบถาม และแบบทดสอบการฟังเสียงสูงต่ำที่ดัดแปลงจาก “แบบทดสอบการฟังเสียงสูงต่ำภาษาโตเกียว” ซึ่งพัฒนาโดย 河津他 (2003) กลุ่มเป้าหมาย ได้แก่ นิสิต นักศึกษาชั้นปีที่ 1-4 ซึ่งเรียนภาษาญี่ปุ่นเป็นวิชาเอกในมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ 3 แห่ง ได้แก่ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวนทั้งสิ้น 425 คน ผลการศึกษาพบว่า ระดับความสามารถทางภาษาญี่ปุ่น ระยะเวลาการเรียนภาษาญี่ปุ่น และประสบการณ์การอาศัยอยู่ในประเทศญี่ปุ่นไม่สัมพันธ์กับทักษะการฟังและแยกแยะเสียงสูงต่ำภาษาญี่ปุ่นในทางกลับกัน ระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเสียงสูงต่ำ และระดับการฟังภาษาญี่ปุ่นกับการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้เสียงสูงต่ำ สัมพันธ์กับทักษะการฟังและแยกแยะเสียงสูงต่ำภาษาญี่ปุ่น

คำ

สำคัญ

เสียงสูงต่ำภาษาญี่ปุ่น, ทักษะการฟังเสียงสูงต่ำภาษาญี่ปุ่น, ผู้เรียนชาวไทย
ความรู้เกี่ยวกับเสียงสูงต่ำภาษาญี่ปุ่น, กลยุทธ์การเรียนรู้เสียงสูงต่ำภาษาญี่ปุ่น

* บทความนี้ได้รับทุนวิจัยจากทุนสนับสนุนการวิจัยคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ปี 2558

Factors Related to Japanese Accent Listening Skills of Thai Learners^{*}

Abstract

The objective of this research was to study the factors related to the Japanese accent listening skills of Thai learners focusing on the following: 1. Japanese language proficiency (JLPT level); 2. The length of Japanese language study; 3. Experience of living in Japan; 4. Knowledge of the Japanese accent; and 5. Pronunciation learning strategies. The research instruments were a questionnaire and an accent perception test modified from the “Tokyo Accent Perception Test” created by Kawatsu Motoi et al. (2003). The target group of this study was students majoring in Japanese at Kasetsart University, Thammasat University, and Chulalongkorn University in Thailand. Four hundred and twenty-five students participated in this study and the results were as follows. Japanese language proficiency, the length of Japanese language study, and experience of living in Japan were not related to Japanese accent listening skills. On the other hand, knowledge of how to pronounce Japanese and pronunciation learning strategies were related to Japanese accent listening skills.

Key words

Japanese accent, listening skills, Thai learners of Japanese,
knowledge of the Japanese accent, pronunciation learning strategies

^{*} This research was supported by Faculty of Humanities Grant, Kasetsart University as of fiscal year 2015.

1. บทนำ

กระแสการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศที่มุ่งพัฒนาทักษะการสื่อสาร ทำให้การเรียนรู้เรื่องการออกเสียงมีความสำคัญตามไปด้วย สำหรับการเรียนภาษาญี่ปุ่นก็เช่นกัน จากงานวิจัยที่ผ่านมาพบว่าผู้เรียนตระหนักในความสำคัญของการออกเสียงที่ถูกต้อง (ยุพกา, 2555; 夕サ二一, 2014) และผู้สอนก็ตระหนักในความสำคัญของการเรียนรู้การออกเสียง (Yupaka · 磯村 · Pakatip, 2008) เช่นกัน

อย่างไรก็ตาม สภาพการณ์การศึกษาภาษาญี่ปุ่นในปัจจุบันยังคงให้ความสำคัญกับการเรียนไวยากรณ์ และทักษะการใช้ภาษาอันได้แก่ การอ่าน การเขียน การสนทนา เป็นหลัก โดยจะเห็นได้ว่าหลักสูตรที่จัดการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นเป็นวิชาเอกในสถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษาส่วนใหญ่ บรรจุให้รายวิชาเหล่านี้เป็นรายวิชาบังคับในภาคต้น และภาคปลายตั้งแต่ชั้นปีที่ 1 ถึง ชั้นปีที่ 3 แต่สถาบันการศึกษาที่จัดให้มีรายวิชา “การออกเสียงภาษาญี่ปุ่น” เป็นวิชาบังคับ หรือวิชาเลือกในหลักสูตรมีเพียงไม่กี่แห่ง การสำรวจสภาพการณ์การเรียนการสอนการออกเสียงภาษาญี่ปุ่นในประเทศไทย โดยยุพกาและคณะ (Yupaka et al., 2008) ชี้ให้เห็นว่าถึงแม้อาจารย์ชาวไทยจะตระหนักถึงความสำคัญในการเรียนการสอนวิชาออกเสียงภาษาญี่ปุ่น แต่อาจารย์ที่สอนการออกเสียงยังมีจำนวนน้อย และยังไม่มีการจัดการเรียนการสอนอย่างเป็นระบบ ด้านเนื้อหาการเรียนการสอนส่วนใหญ่ได้แก่ เสียงพยัญชนะที่เป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวไทย พยางค์พิเศษที่มีวิธีการออกเสียงซับซ้อน แต่ยังขาดการเรียนการสอนเกี่ยวกับเสียงสูงต่ำ (accent) ทำนองเสียง (intonation) การเน้นข้อมูลสำคัญ (prominence, focus) ซึ่งเป็นองค์ประกอบสำคัญที่จะช่วยให้การออกเสียงภาษาญี่ปุ่นได้อย่างเป็นธรรมชาติ (ยุพกา, 2558) สอดคล้องกับงานวิจัยของ 磯村 (2001)

ที่ระบุว่า “การเรียนการสอนเกี่ยวกับเสียงสูงต่ำภาษาญี่ปุ่นในต่างประเทศยังไม่เพียงพอ” นอกจากนี้ จากการสำรวจของ 夕サ二一 (2014) ยังพบว่าเสียงสูงต่ำเป็นหัวข้อที่ผู้เรียนส่วนใหญ่กว่าร้อยละ 80 คิดว่าตัวเองยังออกเสียงไม่ถูกต้อง และผู้เรียนกว่าร้อยละ 70 ไม่มั่นใจในความสามารถด้านการออกเสียงของตนเอง และคาดหวังสูงต่อการชี้แนะรายบุคคลจากอาจารย์ผู้สอนชาวญี่ปุ่น

การสำรวจของยุพกาและคณะ (Yupaka et al., 2008) สะท้อนสถานการณ์จริงที่ว่าการออกเสียงมักถูกจัดให้เป็นส่วนหนึ่งของการเรียนตัวอักษร โดยเรียนหลักการออกเสียงสระ เสียงพยัญชนะ และพยางค์พิเศษเพียงคร่าว ๆ หรือสอดแทรกอยู่ในวิชาสนทนาซึ่งเน้นการฝึกปฏิบัติ หรือเป็นส่วนหนึ่งของรายวิชา “ภาษาศาสตร์ภาษาญี่ปุ่น” ซึ่งเน้นการเรียนทฤษฎี หรือหลักการออกเสียง การเรียนการออกเสียงส่วนใหญ่จึงยังไม่เป็นระบบ โดยเริ่มจากทฤษฎี หลักการ และนำไปสู่การฝึกปฏิบัติอย่างเป็นรูปธรรม นอกจากนี้การสอนเรื่องการออกเสียงยังขึ้นอยู่กับผู้สอนด้วยว่ามีความพร้อมหรือไม่ จะสอนอะไร สอนอย่างไร และมีเวลาสอนหรือไม่

ภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาที่มีเสียงสูงต่ำ (accent) ซึ่งนอกจากจะทำหน้าที่แสดงความหมายที่แตกต่างของคำที่เขียนเหมือนกันแล้ว ยังสัมพันธ์กับโครงสร้างประโยค และทำนองเสียง (Intonation) จากงานวิจัยของ 佐藤 (1995, 2001) พบว่า สัทสัมพันธ์¹ (prosody) มีอิทธิพลต่อการพูดภาษาญี่ปุ่นอย่างเป็นธรรมชาติมากกว่าเสียงสระหรือพยัญชนะ เนื่องจากเสียงสูงต่ำเป็นตัวกำหนดรูปแบบของทำนองเสียง

ยุพกาและทัศนีย์ (2560) กล่าวว่าในการเรียนรู้เสียงสูงต่ำ สิ่งสำคัญคือการฟังและรับรู้ให้ได้ว่าคำ ๆ นั้นมีเสียงสูงต่ำรูปแบบใด โดยต้องสังเกตว่าคำนั้นมีตำแหน่งเสียงสูงต่ำหรือไม่ และถ้ามี อยู่ที่พยางค์ใด เพื่อนำไปสู่การจดจำรูปแบบเสียงสูงต่ำ และการออกเสียงที่

¹ สัทสัมพันธ์ (Prosody) คือสัทลักษณะอื่น ๆ ที่ปรากฏร่วมกับเสียงพยัญชนะและสระในการพูดครั้งหนึ่ง ๆ เช่นระดับเสียงสูงต่ำ ความดัง ความเร็ว จังหวะ การเน้นพยางค์ ความยาว (พจนานุกรมศัพท์สันสกฤต 2537, น. 55)

ถูกต้องต่อไป นอกจากนี้จากการเปรียบเทียบผลทดสอบการฟังเสียงสูงต่ำภาษาญี่ปุ่น พบว่าผู้เรียนที่มีประสบการณ์เรียนรู้และฝึกฝนเสียงสูงต่ำ สามารถฟังและแยกแยะเสียงสูงต่ำได้ดีกว่าผู้ที่ไม่มี อย่างไรก็ตาม การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ความสามารถทางภาษานั้น ๆ ย่อมพัฒนาขึ้นตามเวลาเรียน กล่าวคือผู้เรียนมีความรู้ ความเข้าใจในไวยากรณ์ คำศัพท์ สามารถฟัง-พูด และสื่อสารได้ดีขึ้นตามลำดับ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาว่ากรณีของเสียงสูงต่ำ ผู้เรียนจะสามารถพัฒนาทักษะการฟังและแยกแยะเสียงสูงต่ำตามระยะเวลา และความสามารถทางภาษาญี่ปุ่นที่เพิ่มขึ้นหรือไม่ อีกทั้งประสบการณ์การอาศัยอยู่ในประเทศญี่ปุ่นก็น่าจะเป็นปัจจัยส่งเสริมทักษะดังกล่าว งานวิจัยนี้จึงมุ่งศึกษาปัจจัยที่สัมพันธ์กับทักษะการฟังและแยกแยะเสียงสูงต่ำ ได้แก่ ระดับความสามารถทางภาษาญี่ปุ่น ระยะเวลาการเรียนภาษาญี่ปุ่น ประสบการณ์การอาศัยอยู่ในประเทศญี่ปุ่น ระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเสียงสูงต่ำ และระดับการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้เสียงสูงต่ำ

2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยเกี่ยวกับการฟังและแยกแยะรูปแบบเสียงสูงต่ำภาษาญี่ปุ่นของผู้เรียนชาวต่างชาติ มีการสำรวจอย่างกว้างขวางตั้งแต่ช่วงกลางทศวรรษที่ 1990 โดยพบว่าผู้เรียนมีปัญหาในการฟังและแยกแยะเสียงสูงต่ำ แตกต่างกันไปตามภาษาแม่ เช่น 鮎澤他 (1997) พบว่าผู้เรียนชาวจีนที่ใช้ภาษาจีนกลางเป็นภาษาแม่ สามารถฟังเสียงสูงต่ำแบบราบ และแบบ-2 (ลบสอง) ได้ดี แต่สำหรับชาวไต้หวัน ถึงแม้จะฟังเสียงสูงต่ำแบบราบได้ดี แต่กลับมีปัญหาการฟังเสียงสูงต่ำแบบ-2 (ลบสอง) มากที่สุด (阿部他, 2003) สำหรับผู้เรียนชาวเกาหลีสามารถฟังเสียงสูงต่ำแบบราบได้ดี แต่มีปัญหาการฟังเสียงสูงต่ำของคำ 5 พยางค์ที่มีตำแหน่งเสียงสูงต่ำอยู่พยางค์ที่ 3 (李他,

1997) ทั้งนี้ในงานวิจัยทั้ง 3 พบว่าสำหรับแบบสูงที่พยางค์ต้น มีอัตราความถูกต้องของการฟังแตกต่างระหว่างกลุ่มผู้เรียนมากที่สุด กล่าวคือผู้เรียนกลุ่มที่ได้คะแนนทดสอบการฟังสูง สามารถฟังเสียงสูงต่ำแบบสูงที่พยางค์ต้นได้ดีเช่นเดียวกับแบบราบ แต่ผู้เรียนกลุ่มที่ได้คะแนนทดสอบการฟังต่ำ มักมีปัญหาการฟังเสียงสูงต่ำแบบสูงที่พยางค์ต้น สำหรับผู้เรียนชาวไทย จากการศึกษาด้อยอดงานวิจัยของ 鮎澤他 (1995) และ 鮎澤孝子・小高京子他 (1998) โดยยูพกา และ ทศนีย์ (2560) พบว่าการฟังเสียงสูงต่ำมีลักษณะคล้ายคลึงกับผู้เรียนชาวไต้หวัน โดยสามารถฟังเสียงสูงต่ำแบบราบได้ดีที่สุด แต่รูปแบบที่ฟังยากที่สุดได้แก่เสียงสูงต่ำแบบ-2 ในคำ 4-5 พยางค์

สำหรับการศึกษาปัจจัยที่สัมพันธ์กับทักษะการฟังหรือทักษะการออกเสียงนั้น Purcell and Suter (1980) ระบุว่าปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อทักษะการออกเสียง ได้แก่ 1. ภาษาแม่ 2. ความสามารถในการเลียนแบบเสียงต้นแบบ 3. ระยะเวลาของการอาศัยอยู่ในประเทศภาษาเป้าหมาย และ 4. ทักษะคิดต่อการออกเสียงที่ถูกต้อง อย่างไรก็ตาม ในงานวิจัยของ 橋本 (1996) ซึ่งสำรวจความถูกต้องของการออกเสียงเสียงสูงต่ำของผู้เรียนชาวต่างชาติ 3 คน² 2 ครั้ง (หลังจบคอร์ส 3 เดือน และ 1 ปี) พบว่าความถูกต้องของเสียงสูงต่ำไม่ได้สูงขึ้นตามระยะเวลาที่เรียน หรือระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในประเทศญี่ปุ่นเสมอไป ทั้งนี้ ในการสำรวจกับผู้เรียนชาวไทยยังพบว่าระยะเวลาที่เรียนภาษาญี่ปุ่น ไม่สัมพันธ์กับทักษะการออกเสียงพยัญชนะ 「シ・チ・ジ」 (トラカーンタロンサック, 2012) นอกจากนี้ ในงานวิจัยของ 西田 (2012) ยังพบว่า การออกเสียงและการรับรู้ความแตกต่างของเสียงระเบิดไม่ก้อง³ กับเสียงระเบิดก้อง เป็นเรื่องยากสำหรับผู้เรียนชาวไทย และไม่ได้ขึ้นกับระยะเวลาที่เรียนภาษาญี่ปุ่น

² ชาวอังกฤษ ชาวฟิลิปปินส์ และชาวรัสเซีย

³ [p/b], [t/d], [k/g]

การศึกษาปัจจัยที่สัมพันธ์กับทักษะการฟังเสียงสูงต่ำ ได้แก่ งานวิจัยของ 李他 (1997) ที่พบว่าผู้เรียนชาวเกาหลีชั้นปีที่ 1, 2 และ 3 มีค่าเฉลี่ยความถูกต้องของการฟังเสียงสูงต่ำไม่แตกต่างกัน⁴ จึงกล่าวได้ว่า กรณิของผู้เรียนชาวเกาหลี ประสบการณ์การเรียนภาษาญี่ปุ่นไม่สัมพันธ์กับทักษะการฟังและแยกแยะเสียงสูงต่ำ นอกจากนี้ ความสนใจที่ว่า การเรียนการสอนเรื่องการออกเสียงจะช่วยพัฒนาทักษะการฟังเสียงสูงต่ำได้อย่างไร ทำให้มีงานวิจัยจำนวนมากที่ศึกษาความสัมพันธ์ของปัจจัยทั้งสอง โดย 平田他 (1997) ได้จัดการเรียนการสอนและฝึกฝนเกี่ยวกับสัทสัมพันธ์ภาษาญี่ปุ่นซึ่งมีเนื้อหาเกี่ยวกับพยางค์พิเศษ จังหวะ เสียงสูงต่ำ และทำนองเสียง เมื่อทดสอบการฟังและแยกแยะเสียงสูงต่ำกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้เรียนชาวต่างชาติ 7 คน พบว่าทุกคนมีอัตราความถูกต้องของการฟังครั้งที่ 6 สูงกว่าครั้งที่ 1 และอัตราความถูกต้องโดยเฉลี่ยของทุกคนเพิ่มขึ้นทุกครั้งที่ทำการทดสอบ นอกจากนี้ 戸田 (2001) พบว่าการสอนหลักการเกี่ยวกับเสียงสูงต่ำช่วยให้ผู้เรียนสามารถฟังและแยกแยะรูปแบบเสียงสูงต่ำได้ดีขึ้น โดยค่าเฉลี่ยความถูกต้องของการทดสอบการฟังเสียงสูงต่ำหลังจากเรียนและฝึกฝนเสียงสูงต่ำ โดยรวมเพิ่มขึ้นร้อยละ 7.3 โดยเฉพาะอัตราความถูกต้องของการฟังเสียงสูงต่ำแบบราบเพิ่มขึ้นร้อยละ 17.8 นอกจากนี้ ผลการวิจัยของ 平野 (2011) ซึ่งมีผู้เรียนชาวอเมริกันเป็นกลุ่มเป้าหมายก็เช่นกัน โดยพบว่าสำหรับผู้เรียนกลุ่มทดลองที่ได้เรียนรู้หลักการและฝึกฝนทั้งการฟังและการออกเสียง อัตราความถูกต้องของการฟังและแยกแยะรูปแบบเสียงสูงต่ำสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติทั้งค่าที่คุ้นเคย และค่าที่ไม่คุ้นเคย โดยเฉพาะเสียงสูงต่ำแบบสูงที่พยางค์ต้นแบบสูงที่พยางค์กลางพยางค์ที่ 2 และแบบสูงที่พยางค์กลางพยางค์ที่ 3 ซึ่งสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง จะเห็นว่า มีงานวิจัยหลายงานที่พบว่าทักษะการฟัง หรือทักษะการออกเสียงไม่สัมพันธ์กับระยะเวลาที่เรียนภาษาเป้าหมาย และประสบการณ์การอาศัยอยู่ในประเทศภาษาเป้าหมาย ซึ่งขัดแย้งกับผลการวิจัยของ Purcell and Suter (1980) ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาว่ากรณิของผู้เรียนชาวไทย ปัจจัยใดที่สัมพันธ์กับทักษะการฟังและแยกแยะเสียงสูงต่ำภาษาญี่ปุ่น โดยเลือกศึกษา (1) ระดับความสามารถทางภาษาญี่ปุ่น (ระดับ JLPT) (2) ระยะเวลาการเรียนภาษาญี่ปุ่น (ระดับชั้นปี) (3) ประสบการณ์การอาศัยอยู่ในประเทศญี่ปุ่น (4) ระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเสียงสูงต่ำ และ (5) ระดับการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้เสียงสูงต่ำ ซึ่งผลของการศึกษาจะเป็นแนวทางในการจัดการเรียนรู้ และพัฒนาสื่อการสอนเกี่ยวกับเสียงสูงต่ำที่เหมาะสมสำหรับผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นชาวไทยต่อไป

3. วัตถุประสงค์การวิจัย และ สมมุติฐานการวิจัย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย คือ เพื่อศึกษาปัจจัยที่สัมพันธ์กับทักษะการฟังและแยกแยะเสียงสูงต่ำภาษาญี่ปุ่นของผู้เรียนชาวไทย

สมมุติฐานการวิจัย กำหนดไว้เป็น 5 ประเด็นคือ

1. ระดับความสามารถทางภาษาญี่ปุ่น (ระดับ JLPT) มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับทักษะการฟังเสียงสูงต่ำภาษาญี่ปุ่น
2. ระยะเวลาการเรียนภาษาญี่ปุ่น (ระดับชั้นปี) มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับทักษะการฟังเสียงสูงต่ำภาษาญี่ปุ่น
3. ผู้เรียนที่มีกับที่ไม่มีประสบการณ์การอาศัยอยู่ในประเทศญี่ปุ่น มีทักษะการฟังเสียงสูงต่ำภาษาญี่ปุ่นแตกต่างกัน
4. ระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเสียงสูงต่ำ มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับทักษะการฟังเสียงสูงต่ำภาษาญี่ปุ่น

⁴ ค่าเฉลี่ยความถูกต้องของการฟังเสียงสูงต่ำชั้นปีที่ 1-3 คือ 48%, 48% และ 52% ตามลำดับ

5. ระดับการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้เสียงสูงต่ำ มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับทักษะการฟังเสียงสูงต่ำภาษาญี่ปุ่น

4. วิธีการวิจัย

4.1 กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมายได้แก่ นักศึกษาชั้นปีที่ 1-4 ซึ่งเรียนภาษาญี่ปุ่นเป็นวิชาเอกในมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ 3 แห่ง ได้แก่ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย⁵ จำนวนทั้งสิ้น 425 คน⁶ ผู้วิจัยจำแนกกลุ่มเป้าหมายแยกตามหลักสูตรเพื่อเปรียบเทียบแต่ละชั้นปีที่มีประสบการณ์เรียนรู้เสียงสูงต่ำในรายวิชาเฉพาะด้านแตกต่างกัน ตามตาราง 1

4.2 วิธีการเก็บข้อมูล

งานวิจัยนี้เก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามและแบบทดสอบการฟังเสียงสูงต่ำภาษาญี่ปุ่นที่ดัดแปลงจาก “แบบทดสอบการฟังเสียงสูงต่ำภาษาโตเกียว” ซึ่งพัฒนาโดย 河津他 (2003) เนื้อหาของแบบสอบถามมี 2 ตอน ประกอบด้วย ตอนที่ 1 ข้อมูลเบื้องต้นของกลุ่มเป้าหมาย ได้แก่ 1. เพศ 2. สถาบันการศึกษา 3. ชั้นปี 4. ระดับ JLPT 5. วิชาเอกในระดับมัธยมศึกษา

ตอนปลาย 6. ภาษาต่างประเทศที่เคยเรียนนอกจากภาษาญี่ปุ่น 7. ประสบการณ์การเรียนการออกเสียงภาษาญี่ปุ่น 8. ประสบการณ์การอาศัยอยู่ในประเทศญี่ปุ่น 9. ระดับการฟัง-พูดภาษาญี่ปุ่น การสังเกตและเรียนรู้เสียงสูงต่ำ ตอนที่ 2 ความรู้เกี่ยวกับเสียงสูงต่ำภาษาญี่ปุ่น⁸

4.3 แบบทดสอบการฟังเสียงสูงต่ำภาษาญี่ปุ่น

แบบทดสอบการฟังเสียงสูงต่ำภาษาญี่ปุ่น แบ่งเป็น 2 ชุด ได้แก่ชุดคำศัพท์ที่จับด้วยทำนองเสียงบอกเล่า (ไม่ขึ้นเสียงสูงท้ายคำ) 28 คำ⁹ และชุดคำศัพท์ที่จับด้วยทำนองเสียงคำถาม (ขึ้นเสียงสูงท้ายคำ) 28 คำ ซึ่งเป็นคำศัพท์เดี่ยวไม่ผสมคำช่วย เนื่องจาก 高津孝子・小高京子 (1998) สันนิษฐานว่าน่าจะเป็นสาเหตุทำให้ผู้เรียนชาวไทยมีปัญหาการฟังคำ 5 พยางค์ที่มีตำแหน่งเสียงสูงต่ำอยู่พยางค์ที่ 3 เกณฑ์การเลือกคำทดสอบคือ 1. เป็นคำศัพท์ที่จัดอยู่ในระดับ 1 ของการสอบวัดระดับภาษาญี่ปุ่นแบบเก่า ความยาวของคำ 2-5 พยางค์ รูปแบบละ 2 คำ¹⁰ โดยสืบค้นจากพจนานุกรมเสียงสูงต่ำออนไลน์ OJAD¹¹ (Online Japanese Accent Dictionary) หรือพจนานุกรมเสียงสูงต่ำ

ตาราง 1 จำนวนกลุ่มเป้าหมายแยกตามหลักสูตร

สถาบันการศึกษา	ชั้นปี 1	ชั้นปี 2	ชั้นปี 3	ชั้นปี 4 ⁷	รวม
1. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิตสาขาวิชาภาษาญี่ปุ่น (KU)	26	25	19	34	104
2. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิตสาขาวิชาภาษาตะวันออก กลุ่มวิชาภาษาญี่ปุ่นธุรกิจ (KUBJ)	48	33	25	-	106
3. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิตสาขาวิชาภาษาญี่ปุ่น (TU)	58	26	50	23	157
4. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย หลักสูตรอักษรศาสตรบัณฑิตสาขาวิชาภาษาญี่ปุ่น (CU)	31	-	-	27	58
รวม	163	84	94	84	425

* - หมายถึงด้วยข้อจำกัดของการเข้าพื้นที่จึงไม่สามารถเก็บข้อมูลได้

⁵ ผู้วิจัยเลือกกลุ่มเป้าหมายจาก 3 มหาวิทยาลัยนี้ เนื่องจากเป็นสถาบันอุดมศึกษาที่เริ่มจัดการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นเป็นวิชาเอก 3 ลำดับแรก

⁶ รวมผู้เรียนกลุ่มเป้าหมายจำนวน 74 คนที่ได้รายงานผลการวิจัย ยุพกา และ ทศนีย์ (2560) ซึ่งวิเคราะห์ให้ผู้เรียนชั้นปีที่ 1 เปรียบเทียบระหว่างผู้ที่มีประสบการณ์การเรียนรู้และฝึกฝนเสียงสูงต่ำกับผู้ที่ไม่มี

⁷ รวมผู้ที่เคยไปศึกษาต่อที่ประเทศญี่ปุ่น 1 ปี ซึ่งจัดว่าเป็นการเรียนปีที่ 5

⁸ ดูรายละเอียดหัวข้อคำถามได้ใน ยุพกา และ ทศนีย์ (2560)

⁹ ในงานบทความนี้จะรายงานเฉพาะผลทดสอบการฟังคำศัพท์ที่จับด้วยทำนองเสียงบอกเล่า

¹⁰ ซึ่งคาดว่าผู้เรียนไม่คุ้นเคยเพื่อป้องกันปัจจัยของความรู้ที่มีผลต่อการฟังตามผลการวิจัยของ 磯村 (1996)

¹¹ www.gavo.t.u-tokyo.ac.jp/ojad/

Shinmeikai Japanese Accent Dictionary (新明解 日本語アクセント辞典) 2. ภายในคำไม่มีพยางค์ พิเศษ ทั้งนี้ไม่มีการทดสอบแบบสูงถึงพยางค์ท้าย (尾高型)¹² ผู้วิจัยให้ชาวญี่ปุ่นซึ่งเป็นอาจารย์สอนภาษา ญี่ปุ่นบันทึกเสียงคำศัพท์ด้วยเสียงสูงต่ำแบบมาตรฐาน ภายในห้องปฏิบัติการวิทยุของภาควิชาวิทยาศาสตร์และ สารสนเทศศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์ แล้วจึงนำไฟล์เสียงที่ได้มาตัดต่อด้วย โปรแกรม Audacity โดยให้ฟังคำทดสอบ คำละ 2 ครั้ง ทั้งนี้ มีการอธิบายเกี่ยวกับเสียงสูงต่ำภาษาญี่ปุ่น และลองฝึกฟัง รูปแบบเสียงสูงต่ำก่อนเริ่มการทดสอบจริง

4.4 การวิเคราะห์ผล

ผู้วิจัยวิเคราะห์ความถูกต้องของการฟังและ แยกแยะรูปแบบเสียงสูงต่ำของคำศัพท์โดยการหาค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน (SD.)

ผู้วิจัยใช้ F-TEST และ T-TEST สำหรับทดสอบ ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความถูกต้องในการฟังและ แยกแยะเสียงสูงต่ำภาษาญี่ปุ่นระหว่างกลุ่มผู้เรียน

ผู้วิจัยใช้การวิเคราะห์สหสัมพันธ์ เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่ศึกษา ได้แก่ ระดับความสามารถทางภาษาญี่ปุ่น (ระดับ JLPT) ระยะเวลา การเรียนภาษาญี่ปุ่น (ระดับชั้นปี) ระดับความรู้ความ เข้าใจเกี่ยวกับเสียงสูงต่ำ และระดับการใช้กลยุทธ์การ เรียนรู้เสียงสูงต่ำ กับทักษะการฟังและแยกแยะเสียงสูง ต่ำภาษาญี่ปุ่น

5. ผลการวิจัยและอภิปรายผล

5.1 ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมายแบ่งเป็นเพศชายจำนวน 71 คน (ร้อยละ 16.7) และ เพศหญิงจำนวน 354 คน (ร้อยละ 83.3)

ระดับความสามารถทางภาษาญี่ปุ่นตามผลการ สอบวัดระดับภาษาญี่ปุ่น แบ่งเป็น N1 จำนวน 14 คน (ร้อยละ 3.3) N2 จำนวน 76 คน (ร้อยละ 17.9) N3

จำนวน 121 คน (ร้อยละ 28.5) N4 จำนวน 83 คน (ร้อยละ 19.5) N5 จำนวน 20 คน (ร้อยละ 4.7) ทั้งนี้ ผู้ที่ยังไม่มีผลการสอบวัดระดับภาษาญี่ปุ่นมีจำนวน 111 คน (ร้อยละ 26.1)

สำหรับพื้นความรู้ภาษาญี่ปุ่นระดับมัธยมศึกษา ตอนปลาย มีผู้ที่เรียนภาษาญี่ปุ่นเป็นวิชาเอก (สายศิลป์- ญี่ปุ่น) จำนวน 276 คน (ร้อยละ 64.9)

ด้านประสบการณ์การเรียนรู้เกี่ยวกับการออกเสียง ภาษาญี่ปุ่น ผู้เรียนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขา วิชาภาษาญี่ปุ่น มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ (กลุ่ม KU) ทุกคนเคยเรียนรายวิชา “การออกเสียงภาษาญี่ปุ่น” ซึ่งเป็นวิชาบังคับในหลักสูตรสำหรับนิสิตชั้นปีที่ 1 ผู้เรียน หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิตสาขาวิชาภาษาญี่ปุ่น มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ (กลุ่ม TU) ชั้นปีที่ 1 และชั้น ปีที่ 4 ส่วนใหญ่เคยเรียนเกี่ยวกับการออกเสียงภาษา ญี่ปุ่นในรายวิชา “ภาษาศาสตร์ภาษาญี่ปุ่น” หรือ “การ ออกเสียงภาษาญี่ปุ่น” ผู้เรียนหลักสูตรอักษรศาสตร บัณฑิตสาขาวิชาภาษาญี่ปุ่น จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (กลุ่ม CU) ชั้นปีที่ 4 ส่วนใหญ่เคยเรียนวิชา “ภาษาศาสตร์ ภาษาญี่ปุ่น” ส่วนผู้เรียนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาตะวันออก กลุ่มวิชาภาษาญี่ปุ่นธุรกิจ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ (กลุ่ม KUBJ) ไม่เคยเรียน เกี่ยวกับการออกเสียงภาษาญี่ปุ่นในรายวิชาเฉพาะด้าน สำหรับประสบการณ์การอาศัยอยู่ในประเทศญี่ปุ่น ส่วนใหญ่เป็นผู้ที่ไม่เคยไปประเทศญี่ปุ่น ซึ่งมีจำนวน 262 คน (ร้อยละ 61.6)

5.2 ผลการทดสอบการฟังและแยกแยะเสียงสูง ต่ำของผู้เรียนชาวไทยแยกตามชั้นปี

ผู้วิจัยวิเคราะห์ค่าร้อยละความถูกต้องของการฟัง และแยกแยะรูปแบบเสียงสูงต่ำ ของคำศัพท์ที่จับด้วย ทำนองเสียงบอกเล่า 28 คำ ผลการวิเคราะห์เป็นไปดังนี้

5.2.1 ผลการวิเคราะห์ผู้เรียนชั้นปีที่ 1

ผลการวิเคราะห์ผู้เรียนชั้นปีที่ 1 เปรียบเทียบ ตามหลักสูตรเป็นไปตามตาราง 2

¹² ดูรายการคำทดสอบได้ใน ยุพกา และ ทศนีย์ (2560)

ตาราง 2 ค่าร้อยละความถูกต้องของการฟังเสียงสูงต่ำของคำศัพท์ที่จับด้วยทำนองเสียงบอกเล่าของผู้เรียนชั้นปีที่ 1

รายการคำทดสอบ ¹³	กลุ่ม KU 1	กลุ่ม TU 1	กลุ่ม CU 1	กลุ่ม KUBJ 1
1. つつ(0)	88.5	77.6	77.4	75.0
2. どぶ(0)	96.2	70.7	83.9	85.4
3. うず(1)	92.3	94.8	90.3	75.0
4. ごさ(1)	92.3	93.1	83.9	72.9
5. たなだ(0)	92.3	86.2	90.3	95.8
6. むかで(0)	88.5	69.0	74.2	79.2
7. いくた(1)	88.5	84.5	61.3	70.8
8. どぼく(1)	92.3	56.9	61.3	64.6
9. はまや(2)	88.5	82.8	80.6	45.8
10. ほごし(2)	92.3	87.9	77.4	60.4
11. いきさつ(0)	88.5	87.9	90.3	64.6
12. おもむき(0)	65.4	63.8	87.1	70.8
13. アクセル(1)	92.3	69.0	58.1	60.4
14. じたばた(1)	84.6	67.2	71.0	52.1
15. きどぐち(2)	92.3	84.5	90.3	83.3
16. たちうお(2)	80.8	79.3	80.6	60.4
17. こころえ(3)	69.2	82.8	67.7	58.3
18. よふかし(3)	96.2	74.1	71.0	64.6
19. うわきもの(0)	69.2	51.7	64.5	54.2
20. そこぢから(0)	92.3	84.5	83.9	64.6
21. かみほとけ(1)	80.8	55.2	48.4	58.3
22. パラグアイ(1)	57.7	24.1	25.8	37.5
23. ウェスタン(2)	73.1	62.1	54.8	50.0
24. エキストラ(2)	80.8	70.7	54.8	62.5
25. うでだめし(3)	80.8	58.6	58.1	50.0
26. わたりどり(3)	65.4	65.5	74.2	54.2
27. いわしぐも(4)	53.8	46.6	51.6	22.9
28. さいたかぬ(4)	69.2	43.1	51.6	41.7
ค่าเฉลี่ย	82.3	70.5	70.2	62.0
ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	12.1	16.7	16.0	15.4

จากตาราง 2 พบว่า สำหรับผู้เรียนชั้นปีที่ 1 กลุ่ม KU1 ซึ่งเคยมีประสบการณ์เรียนรู้ และฝึกฝนเสียงสูงต่ำในรายวิชาการออกเสียงภาษาญี่ปุ่น มีค่าเฉลี่ยความถูกต้องของการฟังและแยกแยะเสียงสูงต่ำของคำศัพท์ที่จับด้วยทำนองเสียงบอกเล่าร้อยละ 82.3¹⁴ ส่วนกลุ่ม TU 1 ซึ่งส่วนใหญ่เคยเรียนเกี่ยวกับเสียงสูงต่ำในรายวิชาภาษาภาษาศาสตร์ภาษาญี่ปุ่น มีค่าเฉลี่ยความถูกต้องร้อยละ 70.5 ทั้งนี้เป็นไปได้ว่าเนื้อหารายวิชาที่กลุ่ม TU 1 เรียน ไม่ได้เน้นการฝึกฝนทักษะการฟังเพื่อแยกแยะรูปแบบเสียงสูงต่ำ

กลุ่ม CU 1 และ กลุ่ม KUBJ 1 ซึ่งไม่เคยเรียนเกี่ยวกับเสียงสูงต่ำในรายวิชาเฉพาะด้าน มีค่าเฉลี่ยความถูกต้องร้อยละ 70.2 และ 62.0 ตามลำดับ ทั้งนี้คาดว่า เป็นเพราะพื้นฐานความรู้ภาษาญี่ปุ่นของผู้เรียน 2 กลุ่มแตกต่างกัน

จากการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยด้วย F-TEST พบว่ากลุ่มผู้เรียนชั้นปีที่ 1 มีทักษะการฟังและแยกแยะเสียงสูงต่ำภาษาญี่ปุ่นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01 ($F(3, 108) = 8.501, p = .000$) เมื่อเปรียบเทียบรายคู่ พบว่ากลุ่ม KU 1 มีทักษะการฟังและแยกแยะเสียงสูงต่ำภาษาญี่ปุ่นดีกว่ากลุ่ม TU 1 กลุ่ม CU 1 และ กลุ่ม KUBJ 1

¹³ เรียงลำดับตามจำนวนพยางค์และรูปแบบเสียงสูงต่ำจาก (0), (1), (2), (3), (4)

¹⁴ ใกล้เคียงกับค่าเฉลี่ยการฟังเสียงและแยกแยะเสียงสูงต่ำของนักศึกษาชาวญี่ปุ่นที่พูดภาษาญี่ปุ่นสำเนียงโตเกียวคือ 84-86% (嶋澤・小高, 1998)

ตาราง 3 ค่าร้อยละความถูกต้องของการฟังเสียงสูงต่ำของคำศัพท์ที่จับด้วยทำนองเสียงบอกเล่าของผู้เรียนชั้นปีที่ 2

รายการคำทดสอบ	กลุ่ม KU 2	กลุ่ม TU 2	กลุ่ม KUBJ 2
1. 一つ(0)	100.0	92.3	69.7
2. どぶ(0)	100.0	88.5	66.7
3. うず(1)	96.0	84.6	90.9
4. ごさ(1)	92.0	73.1	63.6
5. たなだ(0)	100.0	73.1	90.9
6. むかで(0)	72.0	80.8	78.8
7. いくた(1)	88.0	69.2	81.8
8. どぼく(1)	88.0	73.1	63.6
9. はまや(2)	96.0	69.2	54.5
10. ほごし(2)	84.0	84.6	60.6
11. いきさつ(0)	76.0	80.8	84.8
12. おもむき(0)	88.0	69.2	66.7
13. アクセル(1)	88.0	73.1	72.7
14. じたぼた(1)	84.0	73.1	51.5
15. きどぐち(2)	88.0	96.2	69.7
16. たちうお(2)	84.0	84.6	75.8
17. こころえ(3)	76.0	76.9	54.5
18. よふかし(3)	76.0	73.1	54.5
19. うわきもの(0)	60.0	38.5	42.4
20. そこぢから(0)	72.0	84.6	72.7
21. かみほとけ(1)	88.0	76.9	66.7
22. バラグアイ(1)	56.0	42.3	36.4
23. ウェスタン(2)	84.0	61.5	57.6
24. エキストラ(2)	76.0	92.3	63.6
25. うでだめし(3)	80.0	53.8	51.5
26. わたりどり(3)	64.0	80.8	45.5
27. いわしぐも(4)	56.0	30.8	15.2
28. さいたかぬ(4)	56.0	61.5	39.4
ค่าเฉลี่ย	81.0	72.8	62.2
ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	13.4	15.9	17.1

5.2.2 ผลการวิเคราะห์ผู้เรียนชั้นปีที่ 2

ผลการวิเคราะห์ผู้เรียนชั้นปีที่ 2 เปรียบเทียบตามหลักสูตรเป็นไปตามตาราง 3

จากตาราง 3 พบว่า สำหรับผู้เรียนชั้นปีที่ 2 กลุ่ม KU 2 ซึ่งเคยมีประสบการณ์เรียนรู้ และฝึกฝนเสียงสูงต่ำในรายวิชาการออกเสียงภาษาญี่ปุ่นตอนอยู่ชั้นปีที่ 1 มีค่าเฉลี่ยความถูกต้องของการฟังและแยกแยะเสียงสูงต่ำของคำศัพท์ที่จับด้วยทำนองเสียงบอกเล่าร้อยละ 81.0 ด้านกลุ่ม TU 2 และ กลุ่ม KUBJ 2 ซึ่งเกือบทั้งหมดไม่เคยเรียนเกี่ยวกับเสียงสูงต่ำในรายวิชาเฉพาะด้าน มีค่าเฉลี่ย

ความถูกต้องร้อยละ 72.8 และ 62.2 ตามลำดับ ทั้งนี้คาดว่า เป็นเพราะพื้นฐานความรู้ภาษาญี่ปุ่นของผู้เรียน 2 กลุ่มมีความแตกต่างกัน

จากการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยด้วย F-TEST พบว่ากลุ่มผู้เรียนชั้นปีที่ 2 มีทักษะการฟังและแยกแยะเสียงสูงต่ำภาษาญี่ปุ่นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01 ($F(2, 81) = 10.245, p = .000$) เมื่อเปรียบเทียบรายคู่พบว่ากลุ่ม KU 2 และกลุ่ม TU 2 สามารถฟังและแยกแยะเสียงสูงต่ำภาษาญี่ปุ่นดีกว่ากลุ่ม KUBJ 2

ตาราง 4 ค่าร้อยละความถูกต้องของการฟังเสียงสูงต่ำของคำศัพท์ที่จับด้วยทำนองเสียงบอกเล่าของผู้เรียนชั้นปีที่ 3

รายการคำทดสอบ	กลุ่ม KU 3	กลุ่ม TU 3	กลุ่ม KUBJ 3
1. つつ(0)	78.9	74.0	80.0
2. どぶ(0)	89.5	74.0	76.0
3. うず(1)	89.5	88.0	88.0
4. ごさ(1)	73.7	84.0	76.0
5. たなだ(0)	89.5	90.0	84.0
6. むかで(0)	89.5	64.0	64.0
7. いくた(1)	84.2	66.0	76.0
8. どぼく(1)	63.2	62.0	64.0
9. はまや(2)	84.2	76.0	80.0
10. ほごし(2)	68.4	86.0	68.0
11. いきさつ(0)	89.5	80.0	64.0
12. おもむき(0)	89.5	62.0	76.0
13. アクセル(1)	89.5	72.0	56.0
14. じたばた(1)	78.9	70.0	80.0
15. きどぐち(2)	84.2	86.0	88.0
16. たちうお(2)	73.7	74.0	84.0
17. こころえ(3)	63.2	70.0	64.0
18. よふかし(3)	73.7	62.0	76.0
19. うわきもの(0)	63.2	46.0	16.0
20. そこから(0)	89.5	72.0	72.0
21. かみほとけ(1)	63.2	68.0	68.0
22. パラグアイ(1)	36.8	20.0	60.0
23. ウェスタン(2)	68.4	58.0	64.0
24. エキストラ(2)	78.9	72.0	72.0
25. うでだめし(3)	63.2	60.0	68.0
26. わたりどり(3)	42.1	62.0	40.0
27. いわしぐも(4)	26.3	34.0	28.0
28. さいたかぬ(4)	31.6	40.0	48.0
ค่าเฉลี่ย	72.0	66.9	67.1
ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	18.6	16.3	17.1

5.2.3 ผลการวิเคราะห์ผู้เรียนชั้นปีที่ 3

ผลการวิเคราะห์ผู้เรียนชั้นปีที่ 3 เปรียบเทียบตามหลักสูตรเป็นไปตามตาราง 4

จากตาราง 4 พบว่า สำหรับผู้เรียนชั้นปีที่ 3 กลุ่ม KU 3 ซึ่งเคยมีประสบการณ์เรียนรู้ และฝึกฝนเสียงสูงต่ำในรายวิชาการออกเสียงภาษาญี่ปุ่นตอนอยู่ชั้นปีที่ 1 มีค่าเฉลี่ยความถูกต้องของการฟังและแยกแยะเสียงสูงต่ำของคำศัพท์ที่จับด้วยทำนองเสียงบอกเล่าร้อยละ 72.0 ซึ่งน้อยกว่าค่าเฉลี่ยของชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 2 ค่อนข้างมาก

จึงเป็นไปได้ว่าเมื่อไม่ได้ฝึกฝนอย่างต่อเนื่อง ทักษะการฟังและแยกแยะเสียงสูงต่ำจะอ่อนลงตามเวลาที่ผ่านไป ด้านกลุ่ม TU 3 และ กลุ่ม KUBJ 3 ซึ่งส่วนใหญ่ไม่เคยเรียนเกี่ยวกับเสียงสูงต่ำในรายวิชาเฉพาะด้าน มีค่าเฉลี่ยความถูกต้องร้อยละ 66.9 และ 67.1 ตามลำดับ

จากการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยด้วย F-TEST พบว่าผู้เรียนทั้ง 3 กลุ่มมีทักษะการฟังและแยกแยะเสียงสูงต่ำภาษาญี่ปุ่นไม่แตกต่างกัน

ตาราง 5 ค่าร้อยละความถูกต้องของการฟังเสียงสูงต่ำของคำศัพท์ที่จับด้วยทำนองเสียงบอกเล่าของผู้เรียนชั้นปีที่ 4

รายการคำทดสอบ	กลุ่ม KU 4	กลุ่ม TU 4	กลุ่ม KUBJ 4
1. つつ(0)	85.3	95.7	88.9
2. どぶ(0)	88.2	91.3	92.6
3. うず(1)	97.1	87.0	96.3
4. ごさ(1)	73.5	78.3	88.9
5. たなだ(0)	88.2	69.6	100.0
6. むかで(0)	91.2	78.3	85.2
7. いくた(1)	82.4	69.6	81.5
8. どぼく(1)	76.5	73.9	81.5
9. はまや(2)	76.5	69.6	92.6
10. ほごし(2)	91.2	91.3	92.6
11. いきさつ(0)	73.5	78.3	96.3
12. おもむき(0)	70.6	69.6	85.2
13. アクセル(1)	100.0	73.9	66.7
14. じたばた(1)	85.3	78.3	85.2
15. きどぐち(2)	88.2	95.7	92.6
16. たちうお(2)	85.3	87.0	92.6
17. こころえ(3)	88.2	73.9	81.5
18. よふかし(3)	82.4	69.6	77.8
19. うわきもの(0)	50.0	39.1	59.3
20. そこちから(0)	91.2	82.6	85.2
21. かみほとけ(1)	79.4	78.3	74.1
22. パラグアイ(1)	47.1	47.8	55.6
23. ウェスタン(2)	55.9	65.2	59.3
24. エキストラ(2)	82.4	95.7	66.7
25. うでだめし(3)	50.0	56.5	70.4
26. わたりどり(3)	52.9	82.6	63.0
27. いわしぐも(4)	44.1	26.1	63.0
28. さいたかぬ(4)	79.4	56.5	66.7
ค่าเฉลี่ย	77.0	73.6	80.0
ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	16.0	16.7	13.2

5.2.4 ผลการวิเคราะห์ผู้เรียนชั้นปีที่ 4

ผลการวิเคราะห์ผู้เรียนชั้นปีที่ 4 เปรียบเทียบตามหลักสูตรเป็นไปตามตาราง 5

จากตาราง 5 พบว่า สำหรับผู้เรียนชั้นปีที่ 4 กลุ่ม KU 4 TU 4 และ CU 4 ซึ่งเคยมีประสบการณ์เรียนรู้ หรือฝึกฝนเสียงสูงต่ำในรายวิชาเฉพาะด้าน มีค่าเฉลี่ยความถูกต้องของการฟังและแยกแยะเสียงสูงต่ำของคำศัพท์ที่จับด้วยทำนองเสียงบอกเล่าร้อยละ 77.0 และ 73.6 และ 80.0 ตามลำดับ

จากการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยด้วย F-TEST พบว่าผู้เรียนทั้ง 3 กลุ่มมีทักษะการฟังและแยกแยะเสียงสูงต่ำภาษาญี่ปุ่น ไม่แตกต่างกัน

ผลการวิเคราะห์ความถูกต้องของการฟังและแยกแยะเสียงสูงต่ำภาษาญี่ปุ่นของคำศัพท์ที่จับด้วยทำนองเสียงบอกเล่าของผู้เรียนแต่ละชั้นปีแยกตามหลักสูตรสามารถสรุปได้ดังนี้

(1) หากพิจารณาอัตราความถูกต้องของการฟังและแยกแยะเสียงสูงต่ำของผู้เรียนชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่

2 ร่วมกัน พบว่านอกจากประสบการณ์การเรียนรู้และฝึกฝนเสียงสูงต่ำที่ส่งผลให้ผู้เรียนมีทักษะการฟังและแยกแยะเสียงสูงต่ำที่ดีกว่า พื้นความรู้ภาษาญี่ปุ่นในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (เรียนศิลป์-ญี่ปุ่น) ก็มีส่วนสัมพันธ์กับทักษะดังกล่าว จึงสามารถสรุปได้ว่าสำหรับกลุ่มผู้เรียนที่มีพื้นความรู้ภาษาญี่ปุ่นในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ผู้ที่มีประสบการณ์การเรียนรู้และฝึกฝนเสียงสูงต่ำ จะมีทักษะการฟังและแยกแยะเสียงสูงต่ำที่ดีกว่า (อัตราความถูกต้องของการฟังและแยกแยะเสียงสูงต่ำของกลุ่ม KU 1 สูงกว่ากลุ่ม CU 1 และกลุ่ม KU 2 สูงกว่า กลุ่ม TU 2) ซึ่งในกรณีนี้ต้องพิจารณาเนื้อหาและรูปแบบการเรียนการสอนด้วยว่าเป็นการเชื่อมโยงจากหลักการ ทฤษฎีไปสู่การปฏิบัติจริงหรือไม่ (อัตราความ

ถูกต้องของการฟังและแยกแยะเสียงสูงต่ำของกลุ่ม TU 1 ใกล้เคียงกับกลุ่ม CU 1 ซึ่งต่ำกว่ากลุ่ม KU 1)

สำหรับกลุ่มผู้เรียนที่ไม่มีประสบการณ์การเรียนรู้และฝึกฝนเสียงสูงต่ำ หากเป็นผู้ที่มีพื้นความรู้ภาษาญี่ปุ่นในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (เรียนศิลป์-ญี่ปุ่น) จะสามารถฟังและแยกแยะรูปแบบเสียงสูงต่ำได้ดีกว่าผู้ที่ไม่มีความรู้ภาษาญี่ปุ่น (อัตราความถูกต้องของการฟังและแยกแยะเสียงสูงต่ำของกลุ่ม CU 1 สูงกว่ากลุ่ม KUBJ 1 และกลุ่ม TU 2 สูงกว่า KUBJ 2) ทั้งนี้คาดว่าประสบการณ์การเรียนรู้ที่มากกว่า ทำให้ผู้เรียนมีความรู้เกี่ยวกับเสียงสูงต่ำ และสามารถเลือกใช้กลยุทธ์การเรียนรู้เสียงสูงต่ำที่มีประสิทธิภาพมากกว่า ผลการวิจัยดังกล่าวสามารถจัดลำดับประเภทผู้เรียนที่มีทักษะการฟังและแยกแยะเสียงสูงต่ำภาษาญี่ปุ่นได้ดังนี้

ประสบการณ์การเรียนรู้และฝึกฝนเสียงสูงต่ำ	พื้นความรู้ภาษาญี่ปุ่นในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ศิลป์-ญี่ปุ่น)	จัดประเภท	ระดับทักษะการฟังและแยกแยะเสียงสูงต่ำ
+	+	กลุ่ม A (ได้แก่ KU1, KU2)	
-	+	กลุ่ม B (ได้แก่ CU1, TU2)	
-	-	กลุ่ม C (ได้แก่ KUBJ1, KUBJ2)	

(2) สำหรับผู้เรียนชั้นปีที่ 3 กลุ่ม KU 3 ซึ่งมีประสบการณ์เรียนรู้และฝึกฝนเสียงสูงต่ำในรายวิชาการออกเสียงภาษาญี่ปุ่นตอนอยู่ชั้นปีที่ 1 มีอัตราความถูกต้องของการฟังต่ำกว่ากลุ่ม KU 1 และ KU 2 ค่อนข้างมาก ดังนั้นจึงเป็นไปได้ว่าเมื่อไม่ได้ฝึกฝนอย่างต่อเนื่อง ทักษะการฟังและแยกแยะเสียงสูงต่ำอาจจะอ่อนลงตามเวลาที่ผ่านไป จนไม่แตกต่างจากกลุ่มผู้เรียนที่ไม่เคยมีประสบการณ์เรียนรู้เสียงสูงต่ำมาก่อน

(4) สำหรับผู้เรียนชั้นปีที่ 4 ทั้งกลุ่ม KU 4 กลุ่ม TU4 และ กลุ่ม CU 4 เคยมีประสบการณ์เรียนรู้หรือฝึกฝนเสียงสูงต่ำในรายวิชาเฉพาะด้านมาก่อน มีอัตราความถูกต้องของการฟังและแยกแยะเสียงสูงต่ำใกล้เคียงกัน โดยกลุ่ม CU 4 มีค่าเฉลี่ยความถูกต้องสูงที่สุด ถัดมาคือกลุ่ม KU 4 และ กลุ่ม TU 4 ตามลำดับ ทั้งนี้คาดว่า

ว่าเกิดจากความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเสียงสูงต่ำ ประสบการณ์การฝึกฟังเสียงสูงต่ำที่แตกต่างกันของแต่ละกลุ่ม ตามเนื้อหา และรูปแบบการเรียนการสอนที่แตกต่างในรายวิชาที่เคยเรียน

5.3 ผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่สัมพันธ์กับทักษะการฟังและแยกแยะเสียงสูงต่ำภาษาญี่ปุ่นของผู้เรียนชาวไทย

เพื่อศึกษาว่าปัจจัยใดที่สัมพันธ์กับทักษะการฟังและแยกแยะเสียงสูงต่ำภาษาญี่ปุ่นของผู้เรียนชาวไทย ผู้วิจัยวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่ต้องการศึกษา กับค่าความถูกต้องของการฟังเสียงสูงต่ำของคำศัพท์ที่จับด้วยตนเองเสียงบอกเล่า

ปัจจัยที่ผู้วิจัยเลือกศึกษา ได้แก่ 1. ระดับความสามารถทางภาษาญี่ปุ่น (ระดับ JLPT) 2. ระยะเวลาการ

เรียนภาษาญี่ปุ่น (ระดับชั้นปี) 3. ประสบการณ์การอาศัยอยู่ในประเทศญี่ปุ่น 4. ระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเสียงสูงต่ำ และ 5. ระดับการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้เสียงสูงต่ำ

5.3.1 การเปรียบเทียบทักษะการฟังและแยกแยะเสียงสูงต่ำภาษาญี่ปุ่นของผู้เรียนที่มีระดับความสามารถทางภาษาญี่ปุ่น (ระดับ JLPT) แตกต่างกัน

เพื่อศึกษาว่าระดับความสามารถทางภาษาญี่ปุ่น (ระดับ JLPT) สัมพันธ์กับทักษะการฟังและแยกแยะเสียงสูงต่ำภาษาญี่ปุ่นหรือไม่ ผู้วิจัยได้ทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความถูกต้องของการฟังเสียงสูงต่ำระหว่างผู้ที่มี JLPT N4 JLPT N3 และ JLPT N2¹⁵ จำนวน 280 คนโดยใช้ F-TEST ผลการทดสอบพบว่าผู้ที่มีระดับความสามารถทางภาษาญี่ปุ่นแตกต่างกัน มีทักษะการฟังและแยกแยะเสียงสูงต่ำภาษาญี่ปุ่นไม่แตกต่างกัน

นอกจากนี้ ผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างระดับ JLPT กับความถูกต้องของการฟังและแยกแยะเสียงสูงต่ำโดยการวิเคราะห์สหสัมพันธ์ ก็ไม่พบนัยสำคัญทางสถิติเช่นกัน จึงสรุปได้ว่าระดับความสามารถทางภาษาญี่ปุ่นไม่สัมพันธ์กับทักษะการฟังและแยกแยะเสียงสูงต่ำภาษาญี่ปุ่น กล่าวคือแม้จะเรียนภาษาญี่ปุ่นจนถึงระดับสูง แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าทักษะการฟังและแยกแยะเสียงสูงต่ำ จะพัฒนาตามระดับความสามารถที่สูงขึ้น ทั้งนี้คาดว่าทักษะการฟังและแยกแยะภาษาญี่ปุ่นเป็นทักษะเฉพาะที่ไม่สัมพันธ์กับความรู้ทางไวยากรณ์ คำศัพท์หรือทักษะการสื่อสารภาษาญี่ปุ่นของผู้เรียนที่มักจะเพิ่มขึ้นตามเวลาเรียน ดังนั้นการจะเข้าใจและสามารถแยกแยะรูปแบบเสียงสูงต่ำได้จำเป็นต้องได้รับการชี้แนะอย่างเป็นทางการ

ตาราง 6 ค่าเฉลี่ยความถูกต้องของการฟังเสียงสูงต่ำของคำศัพท์ที่จับด้วยทำนองเสียงบอกเล่าจำแนกตามระดับ JLPT

ระดับ JLPT	จำนวน	ต่ำสุด	สูงสุด	ค่าเฉลี่ย	S.D.
N2	76	28.6	100.0	74.107	17.7170
N3	121	32.1	100.0	72.849	15.4559
N4	83	35.7	100.0	73.101	17.0379

5.3.2 การเปรียบเทียบทักษะการฟังและแยกแยะเสียงสูงต่ำภาษาญี่ปุ่นของผู้เรียนที่มีระยะเวลาการเรียนภาษาญี่ปุ่น (ระดับชั้นปี) แตกต่างกัน

เพื่อศึกษาว่าระยะเวลาการเรียนภาษาญี่ปุ่น (ระดับชั้นปี) สัมพันธ์กับทักษะการฟังและแยกแยะเสียงสูงต่ำภาษาญี่ปุ่นหรือไม่ ผู้วิจัยได้ทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความถูกต้องของการฟังเสียงสูงต่ำระหว่างผู้เรียนชั้นปีที่ 1-4 กลุ่ม KU ซึ่งมีประสบการณ์การเรียนรู้อะนิกะและฝึกฝนเสียงสูงต่ำในรายวิชาการออกเสียงภาษาญี่ปุ่นจำนวน 104 คน และ ชั้นปีที่ 1-3 กลุ่ม KUBJ ซึ่ง

ไม่เคยเรียนรู้เกี่ยวกับเสียงสูงต่ำภาษาญี่ปุ่นในรายวิชาเฉพาะด้าน จำนวน 75 คน¹⁶ โดยใช้ F-TEST ทั้งนี้ผู้วิจัยไม่ได้เปรียบเทียบกลุ่ม TU และกลุ่ม CU เนื่องจากมีบางชั้นปีเคยเรียนรู้ และบางชั้นปีไม่เคยเรียนรู้เกี่ยวกับเสียงสูงต่ำในรายวิชาเฉพาะด้าน

ผลการทดสอบพบว่า ผู้ที่มีประสบการณ์การเรียนภาษาญี่ปุ่น (ระดับชั้นปี) แตกต่างกันมีทักษะการฟังและแยกแยะเสียงสูงต่ำภาษาญี่ปุ่น ไม่แตกต่างกัน สอดคล้องกับงานวิจัยของ 李他 (1997) ที่พบว่าผู้เรียนชาวเกาหลี ชั้นปีที่ 1, 2 และ 3 มีค่าเฉลี่ยความถูกต้องของการฟัง

¹⁵ เนื่องจากผู้ที่มีระดับ JLPT 1 และ JLPT 5 มีจำนวนน้อย ผู้วิจัยจึงเปรียบเทียบเฉพาะ JLPT 4 JLPT 3 และ JLPT 2 ซึ่งครอบคลุมระดับชั้นต้น กลาง และ ชั้นสูง

¹⁶ เป็นจำนวนผู้เรียนที่ไม่เคยเรียนภาษาญี่ปุ่นเป็นวิชาเอก (สายศิลป์-ญี่ปุ่น) ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

เสียงสูงต่ำไม่แตกต่างกัน¹⁷ ซึ่งผลการวิจัยดังกล่าวทำให้ 橋本 (1999) ตั้งข้อสังเกตว่าทักษะการฟังและแยกแยะเสียงสูงต่ำเป็นทักษะเฉพาะตัวของผู้เรียนแต่ละคน ไม่ได้ขึ้นอยู่กับประสบการณ์ (ระยะเวลา) การเรียนภาษาญี่ปุ่น

นอกจากนี้ ผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างระดับชั้นปี กับความถูกต้องของการฟังและแยกแยะเสียงสูงต่ำด้วยการวิเคราะห์สหสัมพันธ์ ก็ไม่พบนัยสำคัญทางสถิติเช่นกัน จึงสรุปได้ว่า ระยะเวลาการเรียนภาษาญี่ปุ่นไม่สัมพันธ์กับทักษะการฟังและแยกแยะเสียงสูงต่ำภาษาญี่ปุ่น กล่าวคือแม้จะเรียนภาษาญี่ปุ่น

มานาน แต่ก็ได้หมายความว่าทักษะการฟังและแยกแยะเสียงสูงต่ำ จะพัฒนาตามเวลาที่เรียน

สำหรับกลุ่ม KU ที่พบว่าชั้นปีที่ 1 มีค่าเฉลี่ยการฟังและแยกแยะเสียงสูงต่ำสูงที่สุด แต่กลับลดลงในชั้นปีที่สูงขึ้น แสดงให้เห็นว่าหากไม่ได้ฝึกฝนอย่างต่อเนื่อง ทักษะการฟังและแยกแยะเสียงสูงต่ำภาษาญี่ปุ่นจะอ่อนลง แม้แต่ KU 4 ซึ่งส่วนใหญ่เคยมีประสบการณ์อาศัยอยู่ในประเทศญี่ปุ่นประมาณ 1 ปี ก็มีค่าเฉลี่ยความถูกต้องของการฟังต่ำกว่าชั้นปีที่ 1 ดังนั้นเป็นไปได้ว่าประสบการณ์การอาศัยอยู่ในประเทศญี่ปุ่นไม่สัมพันธ์โดยตรงกับทักษะการฟังและแยกแยะเสียงสูงต่ำ

ตาราง 7 ค่าเฉลี่ยความถูกต้องของการฟังเสียงสูงต่ำของคำศัพท์ที่จับด้วยตนเองเสียงบอกเล่าจำแนกตามชั้นปีของกลุ่ม KU

ระดับชั้นปี	จำนวน	ต่ำสุด	สูงสุด	ค่าเฉลี่ย	S.D.
ชั้นปี 1	26	50.00	100.00	82.2731	14.39754
ชั้นปี 2	25	50.00	100.00	80.9960	12.98825
ชั้นปี 3	19	28.60	100.00	71.9842	19.16004
ชั้นปี 4	34	42.90	100.00	76.9971	15.40048

ตาราง 8 ค่าเฉลี่ยความถูกต้องของการฟังเสียงสูงต่ำของคำศัพท์ที่จับด้วยตนเองเสียงบอกเล่าจำแนกตามชั้นปีของกลุ่ม KUBJ

ระดับชั้นปี	จำนวน	ต่ำสุด	สูงสุด	ค่าเฉลี่ย	S.D.
ชั้นปี 1	33	32.10	92.90	60.4939	13.78169
ชั้นปี 2	27	28.60	100.00	62.4333	17.69213
ชั้นปี 3	15	32.10	85.70	66.1933	14.58568

5.3.3 การเปรียบเทียบทักษะการฟังและแยกแยะเสียงสูงต่ำภาษาญี่ปุ่นของผู้เรียนที่มี กับผู้เรียนที่ไม่มีประสบการณ์การอาศัยอยู่ในประเทศญี่ปุ่น

เพื่อศึกษาว่าประสบการณ์การอาศัยอยู่ในประเทศญี่ปุ่น สัมพันธ์กับทักษะการฟังและแยกแยะเสียงสูงต่ำภาษาญี่ปุ่นหรือไม่ ผู้วิจัยใช้การทดสอบ T-TEST เพื่อทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความถูกต้องของการฟังเสียงสูงต่ำ ระหว่างผู้เรียนกลุ่ม KU 1 กับ KU 4 และกลุ่ม TU 1 กับ TU 4¹⁸ ซึ่งมีประสบการณ์การเรียนรู้เสียงสูงต่ำภาษาญี่ปุ่นในรายวิชาเฉพาะด้าน

เหมือนกัน แตกต่างกันเพียงประสบการณ์การอาศัยอยู่ในประเทศญี่ปุ่น โดยกลุ่ม KU 1 และ TU 1 ส่วนใหญ่ไม่เคยไปประเทศญี่ปุ่น หรือเคยไปไม่เกิน 2 สัปดาห์ ส่วนกลุ่ม KU 4 และ TU 4 เคยไปอยู่ญี่ปุ่นประมาณ 1 ปี ขึ้นไป

ผลการทดสอบ T-TEST ในตาราง 9-10 ไม่พบนัยสำคัญทางสถิติ กล่าวคือผู้ที่มีประสบการณ์การอาศัยอยู่ในประเทศญี่ปุ่นแตกต่างกับมีทักษะการฟังและแยกแยะเสียงสูงต่ำภาษาญี่ปุ่น ไม่แตกต่างกัน สอดคล้องกับงานวิจัยของ橋本 (1996) ซึ่ง พบว่าความถูกต้องด้าน

¹⁷ ค่าเฉลี่ยความถูกต้องของการฟังเสียงสูงต่ำชั้นปีที่ 1-3 คือ 48%, 48% และ 52% ตามลำดับ

¹⁸ กลุ่ม KUBJ ไม่มีผู้ที่เคยไปศึกษาต่อประเทศญี่ปุ่น กลุ่ม CU มีตัวแปรด้านประสบการณ์การเรียนรู้เกี่ยวกับเสียงสูงต่ำในรายเฉพาะด้านที่แตกต่างกัน จึงไม่ได้นำค่าเฉลี่ยมาเปรียบเทียบ

ตาราง 9 ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่ม KU1 และ KU4 ที่มีและไม่มีประสบการณ์การอาศัยอยู่ในประเทศไทยญี่ปุ่น

กลุ่ม	จำนวน	ค่าเฉลี่ย	S.D.	t	p
KU1	26	82.2731	14.39754	1.378	.174
KU4	25	76.7160	14.38888		

ตาราง 10 ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่ม TU1 และ TU4 ที่มีและไม่มีประสบการณ์การอาศัยอยู่ในประเทศไทยญี่ปุ่น

กลุ่ม	จำนวน	ค่าเฉลี่ย	S.D.	t	p
TU1	50	70.2820	15.90104	-.346	.730
TU4	19	71.8045	17.41088		

การออกเสียงเสียงสูงต่ำของผู้เรียนชาวต่างชาติ ไม่ได้สูงขึ้นตามระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในประเทศไทยญี่ปุ่นเสมอไป ทำให้สรุปได้ว่าประสบการณ์การอาศัยอยู่ในประเทศไทยญี่ปุ่น ไม่ใช่ปัจจัยที่ช่วยพัฒนาทักษะการฟังและแยกแยะเสียงสูงต่ำ

5.3.4 ความสัมพันธ์ระหว่างระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเสียงสูงต่ำกับทักษะการฟังและแยกแยะเสียงสูงต่ำภาษาญี่ปุ่น

เพื่อศึกษาว่าระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเสียงสูงต่ำ สัมพันธ์กับทักษะการฟังและแยกแยะเสียงสูงต่ำภาษาญี่ปุ่นหรือไม่ ผู้วิจัยได้วิเคราะห์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทั้งสอง

ผลทดสอบในตาราง 11 พบนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r=.184$, $p=.000$) สอดคล้องกับการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความถูกต้องของการ

ฟังเสียงสูงต่ำของผู้เรียนชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 2 (5.2.1 และ 5.2.2) ซึ่งพบว่ากลุ่มผู้เรียนที่มีประสบการณ์เรียนรู้และฝึกฝนเสียงสูงต่ำ มีทักษะการฟังและแยกแยะเสียงสูงต่ำดีกว่าผู้ที่ไม่ได้ จึงสรุปได้ว่าความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเสียงสูงต่ำ ช่วยส่งเสริมทักษะการฟังและแยกแยะเสียงสูงต่ำภาษาญี่ปุ่นได้ในระดับหนึ่ง

นอกจากความรู้ความเข้าใจในหลักการเสียงสูงต่ำที่จำเป็นสำหรับทักษะการฟังและแยกแยะเสียงสูงต่ำแล้ว ความรู้เกี่ยวกับรูปแบบเสียงสูงต่ำของคำศัพท์รายคำก็จำเป็น โดยในงานวิจัยของ 磯村 (1996) พบว่าคำที่ผู้เรียนจำรูปแบบเสียงสูงต่ำได้ดีมักจะฟังได้ถูกต้องในทางกลับกัน คำที่จำรูปแบบเสียงสูงต่ำไม่ได้ก็มักจะฟังผิดรูปแบบ ดังนั้นควรให้ผู้เรียนได้เรียนรู้เสียงสูงต่ำรายคำที่ถูกต้องตั้งแต่ช่วงแรกที่เริ่มเรียนไปพร้อม ๆ กับการเรียนรู้หลักการของเสียงสูงต่ำภาษาญี่ปุ่น

ตาราง 11 ความสัมพันธ์ระหว่างระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเสียงสูงต่ำ กับค่าเฉลี่ยความถูกต้องของการฟังคำศัพท์ที่จับด้วยทำนองเสียงบอกเล่า

	ค่าเฉลี่ยความถูกต้องของการฟังคำศัพท์ที่จับด้วยทำนองเสียงบอกเล่า	
	Pearson Correlation (r)	Sig.
ระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเสียงสูงต่ำ	.184**	.000
N	425	425

5.3.5 ความสัมพันธ์ระหว่างระดับการฟัง-พูดภาษาญี่ปุ่น และระดับการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้เสียงสูงต่ำ กับทักษะการฟังและแยกแยะเสียงสูงต่ำภาษาญี่ปุ่น

เพื่อศึกษาว่าระดับการฟัง-พูดภาษาญี่ปุ่น และระดับการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้เสียงสูงต่ำ สัมพันธ์กับทักษะการฟังและแยกแยะเสียงสูงต่ำภาษาญี่ปุ่นหรือไม่ ผู้วิจัยได้วิเคราะห์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทั้งสองผลการทดสอบในตาราง 12 พบนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r=.198, p=.000$) โดยหัวข้อย่อยที่พบระดับนัยสำคัญทางสถิติได้แก่ หัวข้อที่ 1. ระดับการดูสื่อภาษาญี่ปุ่นต่าง ๆ เช่น การ์ตูน ละคร ข่าว ผ่านอินเทอร์เน็ต ทวีต ฯลฯ ($r=.095, p=.050$) หัวข้อที่ 3. ระดับการสังเกตเสียงสูงต่ำ ขณะฟังภาษาญี่ปุ่น ($r=.238, p=.000$) หัวข้อ

ที่ 4. ระดับการระมัดระวังความถูกต้องของเสียงสูงต่ำ ขณะพูดภาษาญี่ปุ่น ($r=.227, p=.000$) ซึ่งสัมพันธ์กับค่าเฉลี่ยความถูกต้องของการฟังและแยกแยะเสียงสูงต่ำเล็กน้อย

ดังนั้นสามารถกล่าวได้ว่า การพยายามรับอินพุต (input) ภาษาญี่ปุ่นในปริมาณมาก การสังเกตและระมัดระวังความถูกต้องของเสียงสูงต่ำขณะฟัง หรือพูดภาษาญี่ปุ่น ช่วยส่งเสริมทักษะการฟังและแยกแยะเสียงสูงต่ำภาษาญี่ปุ่นได้ในระดับหนึ่ง ทั้งนี้การสังเกตและระมัดระวังความถูกต้องของเสียงสูงต่ำ เป็นส่วนหนึ่งของกลยุทธ์การเฝ้าสังเกตตนเองซึ่งพบว่าเป็นวิธีการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพสำหรับการเรียนรู้เสียงสูงต่ำด้านการออกเสียงตามผลการวิจัยของ สึริฮิโระ (2008)

ตาราง 12 ความสัมพันธ์ระหว่างระดับการฟังพูด / ระดับการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้เสียงสูงต่ำกับค่าเฉลี่ยความถูกต้องของการฟังคำศัพท์ที่จับด้วยทำนองเสียงบอกเล่า

	ค่าเฉลี่ยความถูกต้องของการฟังคำศัพท์ที่จับด้วยทำนองเสียงบอกเล่า	
	Pearson Correlation (r)	Sig.
1. การดูสื่อภาษาญี่ปุ่นต่าง ๆ เช่น การ์ตูน ละคร ข่าว ผ่านอินเทอร์เน็ต ทวีต ฯลฯ	.095*	.050
2. การพูดคุยกับคนญี่ปุ่น (เช่น อาจารย์ เพื่อน ฯลฯ)	.052	.282
3. การสังเกตเสียงสูงต่ำ ขณะฟังภาษาญี่ปุ่น	.238**	.000
4. การระมัดระวังความถูกต้องของเสียงสูงต่ำ ขณะพูดภาษาญี่ปุ่น	.227**	.000
5. การพยายามจดจำเสียงสูงต่ำภาษาญี่ปุ่น	.069	.158
6. การพยายามตรวจสอบรูปแบบเสียงสูงต่ำของคำศัพท์เมื่อไม่รู้	.061	.207
รวม	.198**	.000
N	425	425

6. สรุปผลการวิจัย

6.1 ความรู้ความเข้าใจในเสียงสูงต่ำ กับทักษะการฟังและแยกแยะเสียงสูงต่ำ

เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยความถูกต้องของการฟังเสียงสูงต่ำ ระหว่างกลุ่มผู้เรียนที่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเสียงสูงต่ำหรือมีประสบการณ์ฝึกฝนเสียงสูงต่ำ กับกลุ่มผู้เรียนที่ไม่มี พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในกลุ่มผู้เรียนชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 2 โดยในกลุ่มผู้เรียนชั้นปีที่ 1 กลุ่ม KU 1 มีทักษะการฟังและแยกแยะเสียงสูงต่ำภาษาญี่ปุ่นดีกว่ากลุ่ม TU 1 กลุ่ม CU 1 และ กลุ่ม KUBJ 1 ทั้งนี้ถึงแม้กลุ่ม TU 1 จะเคยเรียนรู้เกี่ยวกับเสียงสูงต่ำในรายวิชาเฉพาะด้าน แต่เป็นไปได้ว่าเนื้อหาวิชาดังกล่าวไม่ได้เน้นการฝึกฝนทักษะการฟังเพื่อแยกแยะรูปแบบเสียงสูงต่ำ สำหรับผู้เรียนชั้นปีที่ 2 พบว่า กลุ่ม KU 2 กลุ่ม TU 2 มีทักษะการฟังและแยกแยะเสียงสูงต่ำภาษาญี่ปุ่นดีกว่ากลุ่ม KUBJ 2 ซึ่งในกรณีของ TU 2 ที่มีอัตราความถูกต้องของการฟังสูงกว่ากลุ่ม KUBJ 2 คาดว่าเกิดจากพื้นฐานความรู้ภาษาญี่ปุ่นในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่แตกต่างกัน อย่างไรก็ตามสำหรับผู้เรียนชั้นปีที่ 3 อัตราความถูกต้องของการฟังและแยกแยะเสียงสูงต่ำของกลุ่ม KU 3 ไม่สูงนัก โดยไม่พบนัยสำคัญทางสถิติเมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่ม TU 3 และ กลุ่ม KUBJ 3 ดังนั้นจึงเป็นไปได้ว่าทักษะการฟังและแยกแยะเสียงสูงต่ำอาจจะอ่อนลงเมื่อไม่ได้ฝึกฝนอย่างต่อเนื่อง

สำหรับผู้เรียนชั้นปีที่ 4 มีลักษณะภูมิหลังคล้ายคลึงกันคือเป็นชั้นปีที่มีความรู้ภาษาญี่ปุ่น (เรียนสายศิลป์-ญี่ปุ่น) เคยเรียนรู้เกี่ยวกับเสียงสูงต่ำในรายวิชาเฉพาะด้าน และส่วนใหญ่มีประสบการณ์การอาศัยอยู่ในประเทศญี่ปุ่น อัตราความถูกต้องของการฟังและแยกแยะเสียงสูงต่ำภาษาญี่ปุ่นมีค่าใกล้เคียงกัน และไม่พบนัยสำคัญทางสถิติระหว่างกลุ่ม

จากผลวิจัยข้างต้น สามารถกล่าวได้ว่าประสบการณ์การเรียนรู้ หรือฝึกฝนเสียงสูงต่ำ ช่วยให้ผู้เรียนมีทักษะการฟังและแยกแยะเสียงสูงต่ำภาษาญี่ปุ่นดีกว่ากลุ่มที่ไม่มี

จึงเป็นการยืนยันข้อสรุปของยูกาและทาคินีย์ (2560) ที่พบว่าประสบการณ์การเรียนรู้ หรือฝึกฝนเสียงสูงต่ำ ช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนมีทักษะการฟัง และสามารถแยกแยะเสียงสูงต่ำภาษาญี่ปุ่นได้ถูกต้องมากขึ้น โดยเฉพาะแบบราบแบบสูงที่พยางค์ต้น และแบบสูงที่พยางค์กลาง (ยกเว้นแบบลบสอง) ของคำศัพท์ที่จับด้วยทำนองเสียงบอกล่า

6.2 ปัจจัยที่สัมพันธ์กับทักษะการฟังและแยกแยะรูปแบบเสียงสูงต่ำ

จากการวิเคราะห์ปัจจัยที่สัมพันธ์กับทักษะการฟังและแยกแยะเสียงสูงต่ำภาษาญี่ปุ่น โดยเลือกศึกษา

1. ระดับความสามารถทางภาษาญี่ปุ่น (ระดับ JLPT)
2. ระยะเวลาการเรียนภาษาญี่ปุ่น (ระดับชั้นปี)
3. ประสบการณ์การอาศัยอยู่ในประเทศญี่ปุ่น
4. ระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเสียงสูงต่ำ และ
5. ระดับการฟัง-พูดภาษาญี่ปุ่น และระดับการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้เสียงสูงต่ำ

พบว่าระดับความสามารถทางภาษาญี่ปุ่น ระยะเวลาการเรียนภาษาญี่ปุ่น และประสบการณ์การอาศัยอยู่ในประเทศญี่ปุ่น ไม่สัมพันธ์กับทักษะการฟังและแยกแยะเสียงสูงต่ำภาษาญี่ปุ่น ในทางกลับกันระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเสียงสูงต่ำ ปริมาณอินพุต (input) ภาษาญี่ปุ่น และระดับการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้เสียงสูงต่ำ สัมพันธ์กับทักษะการฟังและแยกแยะเสียงสูงต่ำภาษาญี่ปุ่น

กล่าวคือทักษะการฟังและแยกแยะเสียงสูงต่ำภาษาญี่ปุ่น ไม่ได้ขึ้นอยู่กับระดับความสามารถทางภาษาญี่ปุ่น ระยะเวลาที่เรียนภาษาญี่ปุ่น หรือระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในประเทศญี่ปุ่น แม้แต่ชาวญี่ปุ่นที่เป็นเจ้าของภาษา หากพูดภาษาถิ่นที่ระบบเสียงสูงต่ำแตกต่างจากภาษามาตรฐาน หรือภาษาถิ่นที่ไม่มีเสียงสูงต่ำ บางคนไม่สามารถฟังและแยกแยะเสียงสูงต่ำภาษาญี่ปุ่นได้ (糸澤・小高, 1998) สอดคล้องกับที่ 築地 (2008) ระบุว่าความสามารถในการฟังและแยกแยะเสียงสูงต่ำของครูสอนภาษาญี่ปุ่นเจ้าของภาษา มีความแตกต่างกันตามแต่ละบุคคล จึงจำเป็นต้องฝึกฝนทักษะดังกล่าวเพื่อสอน

เสียงสูงต่ำ ดังนั้นสำหรับผู้เรียนชาวไทยซึ่งเรียนภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาต่างประเทศ การพัฒนาทักษะดังกล่าวจำเป็นต้องเรียนรู้และฝึกฝน นอกจากนี้ ผู้เรียนที่ดีจำเป็นต้องกระตือรือร้นที่จะใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ทั้งการรับอินพุต (input) ภาษาญี่ปุ่น การสังเกตเสียงสูงต่ำ ขณะฟังภาษาญี่ปุ่น และการระมัดระวังความถูกต้องของเสียงสูงต่ำ ขณะพูดภาษาญี่ปุ่น มิใช่เพียงปล่อยให้เป็นการเรียนรู้ตามธรรมชาติตามกาลเวลาที่ผ่านไปเท่านั้น

7. ข้อเสนอแนะจากผลการวิจัย

จากผลการวิจัยที่ว่าทักษะการฟังและแยกแยะรูปแบบเสียงสูงต่ำภาษาญี่ปุ่น ไม่ได้ขึ้นอยู่กับความสามารถทางภาษาญี่ปุ่น ระยะเวลาที่เรียนภาษาญี่ปุ่น หรือระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในประเทศญี่ปุ่น แต่ปัจจัยที่ส่งเสริมทักษะดังกล่าวคือประสบการณ์การเรียนรู้และฝึกฝนเสียงสูงต่ำที่เชื่อมโยงความเข้าใจการปฏิบัติจริง และการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ซึ่งได้แก่การสังเกต และการระมัดระวังเสียงสูงต่ำ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการใช้ประโยชน์จากผลการวิจัยดังต่อไปนี้

1. การเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นไม่ควรจะปล่อยให้พลละเลยเรื่องของเสียงสูงต่ำอีกต่อไป โดยควรเน้นการสอนที่เชื่อมโยงจากหลักการ ทฤษฎี ไปสู่การปฏิบัติจริง และควรสอนรูปแบบเสียงสูงต่ำที่ถูกต้องของคำศัพท์ แต่ละคำ เพื่อให้ผู้เรียนจดจำไปพร้อม ๆ กับความหมาย

ของคำศัพท์นั้น ๆ เนื่องจากการที่จะต้องจดจำรูปแบบเสียงสูงต่ำที่ถูกต้องใหม่ในภายหลังเป็นเรื่องยาก และเป็นภาระสำหรับผู้เรียน

2. การสอนและฝึกฝนทักษะการฟังเสียงสูงต่ำในระดับอุดมศึกษาสามารถเริ่มตั้งแต่ชั้นปีแรก เนื่องจากทักษะการฟังและแยกแยะเสียงสูงต่ำไม่จำเป็นต้องรอความรู้ หรือทักษะอื่น ๆ เมื่อผู้เรียนเข้าใจหลักการและได้ฝึกฝนก็จะสามารถประยุกต์ใช้ทักษะนั้นได้ต่อเนื่องจากกรณีที่หลักสูตรไม่มีวิชาเฉพาะด้านในชั้นปีแรก อาจกำหนดให้เป็นส่วนหนึ่งของรายวิชาทักษะรวม หรือวิชาฟัง-พูดภาษาญี่ปุ่น ได้

3. ทักษะการฟังและแยกแยะเสียงสูงต่ำภาษาญี่ปุ่น ควรได้รับการฝึกฝนอย่างต่อเนื่อง โดยอาจกำหนดให้เป็นส่วนหนึ่งของรายวิชาฟัง-พูดภาษาญี่ปุ่น เพื่อรักษาระดับความสามารถดังกล่าว

ทั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะสำหรับการต่อยอดงานวิจัยดังต่อไปนี้

1. ควรมีการเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างต่อเนื่องในระยะยาว เพื่อศึกษาว่าประสบการณ์การเรียนรู้และฝึกฝนเสียงสูงต่ำจะคงประสิทธิผลนานถึงเมื่อใด

2. ควรมีการศึกษาเชิงลึกถึงความสัมพันธ์ระหว่างทักษะการฟัง และการออกเสียงเสียงสูงต่ำ เพื่อพิสูจน์ว่าการฟังและการออกเสียงนั้นมีความสัมพันธ์กันจริงหรือไม่ และสัมพันธ์กันในลักษณะใด

เอกสารอ้างอิง (References)

- [1] ยุพกา ฟูกุชิม่า. (2555). ความเชื่อและกลยุทธ์การเรียนรู้การออกเสียงของนิสิตเอกภาษาญี่ปุ่นชาวไทย. *เอกสารหลังการประชุมระดับชาติเครือข่ายญี่ปุ่นศึกษาในประเทศไทย ครั้งที่ 5*, 83-100.
- [2] _____ (2558). ประสิทธิภาพของการฝึกแฮนด์อิงต่อการเรียนรู้เสียงสูงต่ำภาษาญี่ปุ่นของผู้เรียนชาวไทย. *วารสารญี่ปุ่นศึกษา ปีที่ 32(1)*, 72-90.
- [3] ยุพกา ฟูกุชิม่า และ ทศนีย์ เมธาพิสิฐ. (2560). ทักษะการฟังและแยกแยะเสียงสูงต่ำในคำภาษาญี่ปุ่นของผู้เรียนชาวไทย: เปรียบเทียบระหว่างผู้ที่มีประสบการณ์เรียนรู้และฝึกฝนเสียงสูงต่ำกับผู้ที่ไม่มี. *วารสารญี่ปุ่นศึกษา 34(2)*, 55-74.
- [4] Purcell, E.T. and Suter, R.W. (1980). Predictor of Pronunciation Accuracy: A Reexamination. *Language Learning*. 30 (2), 271-287.
- [5] 阿部新・河津基・鮎澤孝子(2003). 「東京語アクセントの聞き取りテスト—東京語話者と台湾における学習者における学習者との比較—」 『日本語教育学会春季大会予稿集』, 37-42.
- [6] 鮎澤孝子・西沼行博・李明姫・荒井雅子・小高京子・法貴則子(1995). 「東京語アクセント聴取実験結果の分析—10言語グループの結果—」 『国際社会における日本語についての総合的研究第2回研究報告会予稿集』, 25-32.
- [7] 鮎澤孝子・西沼行博・楊立明・小高京子(1997). 「北京語を母語とする日本語学習者の東京語アクセントの知覚」 『日本語教育論文集—小出詩子先生退職記念—』, 凡人社, 69-81.
- [8] 鮎澤孝子・小高京子(1998). 「東京語アクセントの聞き取りテスト 21言語グループの母語別・成績群別正答率」 『文部省科学基礎研究費（創成的基礎研究費）新プロ「日本語」総括班「国際社会における日本語についての総合的研究研究論集1」』, 57-71.
- [9] 鮎澤孝子(1999). 「中間言語研究—日本語学習者の音声」 『音声研究』 3(3), 4-12.
- [10] 磯村一弘(1996). 「アクセント型の知識と聞き取り—北京語を母語とする日本語教師における東京語アクセントの場合—」 『平成8年度日本音声学会全国大会予稿集』, 59-67.
- [11] _____(2001). 「海外における日本語アクセント教育の現状」 『2001年度日本語教育学会秋季大会予稿集』, 211-212.
- [12] 河津基・鮎澤孝子・許舜貞(2003). 『東京語アクセントの聞き取りテストCD』平成11-14年度科学研究費補助金 特定領域研究 (1) 「高等教育改革に資するマルチメディアの高度利用に関する研究」 『高等教育改革とマルチメディア教育利用』研究成果報告会2003年1月27日.
- [13] 佐藤友則 (1995). 「単音と韻律が日本語音声の評価に与える影響力の比較」 『世界の日本語教育』 5, 139-154.
- [14] 佐藤友則 (2001). 「音声評価基準の習得過程に関する考察」 『第二言語としての日本語の習得研究』 4, 134-149.
- [15] スィリポンパイブーン・ユパカー(2008). 「日本語アクセント学習における自己モニターの有効性—タイ語母語話者に対するアンケートの分析から—」 『音声研究』 12(2), 17-29.

- [16] タサニー・メーターピスジット(2014). 「タイ人日本語学習者のための音声教育の現状と課題—教師の教育方法と学習者の取り組み方を中心に—」 『早稲田日本語教育学』 16, 87-104.
- [17] トラカーンタロンサック・ターンポーン(2012). 「タイ語母語話者による日本語の発音の習得—発話テストの結果から—」 『第九回国際日本語教育・日本研究シンポジウム予稿集原稿、研究発表：言語習得』, 1-8.
- [18] 戸田貴子(2001). 「発音指導がアクセントの知覚に与える影響」 『早稲田大学日本語教育研究センター紀要』 14, 67-88.
- [19] 西田文信(2012). 「タイ人日本語学習者の有声・無声閉鎖音の産出と知覚に」 『秋田大学国際交流センター紀要』 14, 3-15.
- [20] 橋本慎吾(1996). 「日本滞在期間の長さアクセントの正確さについて—追跡発話調査の分析・考察—」 『日本語研修コース修了生追跡調査報告書2』, 37-52.
- [21] 築地伸美(2008). 「日本語教師のアクセント聞き取り能力養成について—成績別、問題の難易度の分析—」 『日本語教育方法研究会誌』 15(2), 30-31.
- [22] 平田悦郎・鮎澤孝子・中川千恵子・小高京子(1997). 「「東京語アクセント聞き取りテスト」縦断調査結果報告—韻律教育を実施した場合の観察報告—」 新プロ「日本語」研究班3平成8年度研究報告書『21世紀の日本語教育にむけて』, 61-72.
- [23] 平野絵理香(2011). 「日本語学習者の日本語アクセントの知覚能力の向上一訓練の効果—」 『CONFERENCE HANDBOOK SEVENTH INTERNATIONAL CONFERENCE ON PRACTICAL LINGUISTICS OF JAPANESE (ICPLJ7)』, 32-33.
- [24] 李明姫・鮎澤孝子・西沼行博 (1997) 「ソウル出身日本語学習者の東京語アクセントの知覚」 『日本学報』 第38輯, 87-98.
- [25] Yupaka Siriphonphaiboon・磯村一弘・Pakatip Skulkru(2008). 「タイ人教師による日本語音声教育の現状調査」 タマサート大学主催日本語教育国際シンポジウム『東南アジアにおける日本語教育の展望』 発表予稿集, 146-150.

หน่วยงานผู้แต่ง: 1) คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

Affiliation: 1) Faculty of Humanities, Kasetsart University

Corresponding e-mails: 1) fhummyk@ku.ac.th

2) คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

2) Faculty of Liberal Arts, Thammasat University

2) tasanee.m@arts.tu.ac.th

ภาคผนวก: ข้อมูลพื้นฐานของผู้เรียนกลุ่มเป้าหมายแยกตามหลักสูตร

ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่ม KU

ระดับ ชั้นปี	เพศ		ระดับ JLPT							ม. ปลายเคย เรียนภาษา ญี่ปุ่นเป็น วิชาเอก		เรียน วิชาการออก เสียงภาษา ญี่ปุ่น		ประสบการณ์การอาศัยอยู่ในประเทศญี่ปุ่น					
			N1	N2	N3	N4	N5	No N	ใช่	ไม่ใช่	เคย เรียน	ไม่ เคย เรียน	ไม่ เคย	<1 เดือน	1 เดือน < 3 เดือน	3 เดือน < 6 เดือน	6 เดือน < 1 ปี	1 ปี ขึ้นไป	
ปี 1	5	21	-	-	4	17	2	3	22	4	26	-	22	4	-	-	-	-	
ปี 2	5	20	-	1	9	10	1	4	22	3	25	-	16	7	2	-	-	-	
ปี 3	5	14	-	2	13	1	-	3	16	3	19	-	5	5	2	2	1	4	
ปี 4	5	29	1	16	13	-	-	4	24	10	34	-	8	-	1	-	23	2	
รวม	20	84	1	19	39	28	3	14	84	20	104	0	51	16	5	2	24	6	

ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่ม KUBJ

ระดับ ชั้นปี	เพศ		ระดับ JLPT							ม. ปลายเคย เรียนภาษา ญี่ปุ่นเป็น วิชาเอก		เรียน วิชาการออก เสียงภาษา ญี่ปุ่น		ประสบการณ์การอาศัยอยู่ในประเทศญี่ปุ่น					
			N1	N2	N3	N4	N5	No N	ใช่	ไม่ใช่	เคย เรียน	ไม่ เคย เรียน	ไม่ เคย	<1 เดือน	1 เดือน < 3 เดือน	3 เดือน < 6 เดือน	6 เดือน < 1 ปี	1 ปี ขึ้นไป	
ปี 1	7	41	-	-	-	6	4	38	15	33	-	48	42	3	3	-	-	-	
ปี 2	6	27	-	-	-	7	5	21	6	27	-	33	30	3	-	-	-	-	
ปี 3	5	20	-	-	11	5	-	9	14	11	-	25	14	5	6	-	-	-	
รวม	18	88	0	0	11	18	9	68	35	71	0	106	86	11	9	0	0	0	

ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่ม TU

ระดับ ชั้นปี	เพศ		ระดับ JLPT						ม. ปลายเคย เรียนภาษา ญี่ปุ่นเป็น วิชาเอก		เรียน วิชาการออก เสียงภาษา ญี่ปุ่น		ประสบการณ์การอาศัยอยู่ในประเทศญี่ปุ่น					
	ชาย	หญิง	N1	N2	N3	N4	N5	No N	ใช่	ไม่ใช่	เคย เรียน	ไม่ เคย เรียน	ไม่ เคย	<1 เดือน	1 เดือน < 3 เดือน	3 เดือน < 6 เดือน	6 เดือน < 1 ปี	1 ปี ขึ้นไป
ปี 1	10	48	-	10	18	19	1	10	41	17	-	58 ¹⁹	49	1	4	-	3	1
ปี 2	5	21	-	3	19	3	-	1	21	5	-	26 ²⁰	17	4	2	1	2	-
ปี 3	10	40	1	4	20	11	1	13	25	25	-	50 ²¹	39	-	5	3	2	1
ปี 4	3	20	2	18	-	-	-	3	19	4	17	6 ²²	3	1	-	-	5	14
รวม	28	129	3	35	57	33	2	27	106	51	17	140	108	6	11	4	12	16

ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่ม CU

ระดับ ชั้นปี	เพศ		ระดับ JLPT						ม. ปลายเคย เรียนภาษา ญี่ปุ่นเป็น วิชาเอก		เรียน วิชาการออก เสียงภาษา ญี่ปุ่น		ประสบการณ์การอาศัยอยู่ในประเทศญี่ปุ่น					
	ชาย	หญิง	N1	N2	N3	N4	N5	No N	ใช่	ไม่ใช่	เคย เรียน	ไม่ เคย เรียน	ไม่ เคย	<1 เดือน	1 เดือน < 3 เดือน	3 เดือน < 6 เดือน	6 เดือน < 1 ปี	1 ปี ขึ้นไป
ปี 1	2	29	-	5	14	4	6	2	24	7	0	31	16	8	5	-	2	-
ปี 4	3	24	10	17	-	-	-	-	27	0	0	27 ²³	1	1	-	4	19	2
รวม	5	53	10	22	14	4	6	2	51	7	0	58	17	9	5	4	21	2

¹⁹ เรียนเกี่ยวกับการออกเสียงภาษาญี่ปุ่นในรายวิชา “ภาษาศาสตร์ภาษาญี่ปุ่น” 56 คน

²⁰ เรียนเกี่ยวกับการออกเสียงภาษาญี่ปุ่นในรายวิชา “ภาษาศาสตร์ภาษาญี่ปุ่น” 1 คน

²¹ เรียนเกี่ยวกับการออกเสียงภาษาญี่ปุ่นในรายวิชา “ภาษาศาสตร์ภาษาญี่ปุ่น” 6 คน

²² เรียนเกี่ยวกับการออกเสียงภาษาญี่ปุ่นในรายวิชา “ภาษาศาสตร์ภาษาญี่ปุ่น” 2 คน

²³ เรียนเกี่ยวกับการออกเสียงภาษาญี่ปุ่นในรายวิชา “ภาษาศาสตร์ภาษาญี่ปุ่น” 27 คน